

χαμαί πλησίον του. Ὁ πατὴρ ἐστάθη ὀλίγας στιγ-
μὰς μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὡς εἰς ἡλίθιον
ἐκπληξιν, ἔπειτα, γονυπετήσας, εἶπεν· « Οὐρα-
νὲ, σ' εὐχαριστῶ ! » Ἐδραμε τότε πρὸς τὸν υἱὸν
του, τὸν ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ, διὰ τῶν
τρυφερῶν ἐναγκαλισμῶν του, τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς
τὴν ζωὴν. Μόλις ὁ Κάρολος ἀνέλαβε τὰς αἰσθή-
σεις του, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του
καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν. « Σὺ ζητεῖς συγχώρησιν,
» Κάρολε; εἶπεν ὁ πατὴρ. Ἐγὼ, τέκνον μου, ἐγὼ
» πρέπει νὰ ζητήσω ἀπὸ σέ συγχώρησιν διὰ τὴν
» ὁποίαν ἔδειξα πρὸς σέ σκληρότητα. » — Καί,
ταῦτα λέγων, τὸν ἐνηγκαλίζετο περιπαθέστερον, καὶ
κατέβρεχε μὲ ἄφθονα δάκρυα τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ μήτηρ, εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ἔκειτο ἀναίσθη-
τος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θυγατρὸς της. — Ἡ λοιπὴ
οἰκογένεια, ἐντρομος καὶ ἐκπεπληγμένη, δὲν ἤξευρε
τί νὰ στοχασθῇ περὶ τῆς σκηνῆς ταύτης, καὶ τὰ
μικρὰ ἤρχίζαν νὰ κραυγάζουν γοερῶς, κλαίοντα τὴν
μητέρα των, ἥτις, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἦτον
νεκρά. Μετὰ πολλὴν ὥραν, διὰ τῶν περιποιήσεων
τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ συζύγου της, ἔδωκε σημεῖα
ζωῆς· ἀλλ' ὅταν, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς της,
εἶδεν ἐνώπιόν της τὸ ὑποκειμενον τῶν μακρῶν πό-
θων καὶ τῶν διηνεκῶν θρήνων της, ἡ ἰσχυρὰ προσ-
βολὴ τὴν ὁποίαν ἐκ τούτου ἔλαβεν ὀλίγον ἔλειψε
νὰ ἐπαναφέρει τὸν κίνδυνον. Τὴν μετέφεραν ἐν τού-
τοις εἰς τὴν κλίνην της, ὅπου βαθμηδὸν ἠσύχασε,
καὶ ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν υἱὸν
της. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐνηγκαλίζοντο
διαδοχικῶς τὸν ἀδελφόν των, καὶ ἡ πρεσβυτέρα
κόρη, ἥτις ἐνθυμεῖτο περισσότερον τὸν ἀγαπητὸν
σύντροπον τῶν παιδικῶν της χρόνων, τοῦ ἔδιδε
δείγματα ζωηροτάτης εὐαισθησίας.

Ἀφοῦ παρήλθαν αἱ πρῶται κατανυκτικαὶ στιγ-
μαὶ τῶν ἀσπασμῶν καὶ τῶν ἐξετάσεων, ὁ Κάρολος
διηγῆθη συντόμως εἰς τοὺς γονεῖς του τὰ διάφορα
συμβάντα τῆς ζωῆς του, μετριάζων μολαυτὰ τὸ
μέρος τῆς δυστυχίας, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἐπανα-
φέρῃ εἰς αὐτοὺς ἀλγυνὰ πάλιν αἰσθήματα. Τελευταῖον
τοὺς ἐπληροφόρησεν ὅτι ὅσα ἀπέκτησεν ἦσαν ἐδικὰ
των, ὅτι τὰ ἔδιδεν ὅλα εἰς τὴν διάθεσιν
των, καὶ ἠὲ χαριεῖτο νὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ αὐτὸς
μεταξὺ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

Τὸ γενναῖον καὶ φιλόστοργον τῆς προτάσεως
ταύτης διήγειρε μέγαν εἰς ὅλους θαυμασμόν, καὶ ὅχι
μικρὰν συντριβὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς, ὡς ἀ-
δικήσαντος ἄλλοτε τοιοῦτον υἱὸν ἐνάρετον. Δὲν ἠθέ-
λησε νὰ δεχθῇ ὀλόκληρον τὴν προσφορὰν του, ἀλλὰ,
δανεισθεὶς ἱκανὸν μέρος τῆς υἱικῆς περιουσίας, συνέ-
στησε μετ' αὐτοῦ ἐταιρίαν ἐμπορικὴν, καὶ οὕτως
ἠδυνήθη νὰ ἐπαρκέσῃ ἀφθόνως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς
λοιπῆς οἰκογενείας του, καὶ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον
τῶν ἡμερῶν του μὲ ἀνεσιν καὶ εὐδαιμονίαν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῡ.)

ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ.

Εἰς μίαν τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀγγλίας
ἔζη πλούσιός τις ἄρχων, Σπένσερ ὀνομαζόμενος, ὅστις
ἐχθρῆυσε νέος, καὶ εἶχε μονογενὴ θυγατέρα. Μετὰ
τὴν στέρησιν τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ἐκ
καρδίας, μοναχὴ παρηγορία τοῦ ἔμεινανδύλεπρ τ' ἀ-
ναπτυσσόμενα θέληγτρα καὶ τὰς χάριτας τῆς μικρᾶς
του Μαρίας, ἥτις ὑπέσχετο ὅτι ταχέως ἤθελεν ἀπο-
κτήσει ὅλα τὰ προτερήματα ὅσα ἄλλοτε ἠγάπησε
καὶ ἐθαύμασεν εἰς τὴν ἀποθανοῦσάν του σύζυγον.
Μερίστην προσοχὴν καὶ φροντίδα κατέβαλεν εἰς τὴν
ἀνατροφήν της· τῆς ἔδωκε διδασκάλους παντὸς εἴ-
δους, ὅλους διακεκριμένης ἀξίας, καὶ συχνάκις ἀνε-
λάμβανεν ὁ ἴδιος τὸ εὐάρεστον τοῦτο καθήκον, εἰς
τὸ ὅποιον ἦτον πολὺ κατάλληλος διὰ τε τὴν φρό-
νησιν καὶ τὰς γνώσεις του.

Αὐξάνουσα τὴν ἡλικίαν, ἡ νέα Μαρία ἐστολίζετο
μὲ σπάνια πλεονεκτήματα, φυσικὰ καὶ ἐπικτήτητα,
ἔχουσα πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο πατὴρ φιλόστοργος νὰ
ἐπιθυμήσῃ. Ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη του ἐπομένως δὲν
εἶχεν ὅρια, καὶ ἄλλην πλέον εἰς τὸν εἶον του ἐπι-
θυμίαν δὲν εἶχεν, εἰμὴ πῶς νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ
ἐντίμως καὶ εὐτυχῶς εἰς τὸν κόσμον.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου, δὲν ἔρριψεν,
ὡς οἱ πολλοὶ τῶν πατέρων, τὴν προσοχὴν του εἰς
τοὺς βαθμούς ἢ εἰς τὰ πλούτη. Πεισιμύνης ἀπὸ
τὴν ἰδίαν του πείραν καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ κόσμου πα-
ρατηρήσεις του ὅτι ἡ περὶ τὸν γάμον εὐδαιμονία
συνίσταται εἰς τὴν αὐτάρκειαν καὶ εἰς τὴν συμφω-
νίαν τῶν αἰσθημάτων, πρῶτον καὶ κύριον προσὸν
ἐξήτει εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν του καρδίαν ἀγα-
θὴν καὶ ἐνάρετον. Ὅ,τι δὲ κυρίως ἀπιστρέφετο καὶ
ἐφοβεῖτο ἦτον ἡ τάξις τῶν φιληδόνων ἀνδρῶν.

Ἡ Μαρία ἐπροικίσθη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν
φύσιν μὲ τὰ ἀμύθηλα δῶρα τῆς τρυφερᾶς καὶ εὐαι-
σθητοῦ καρδίας. Τοῦτο, ἐνῶ τὴν ἀνεδείκνυε κόρην ἀ-
γαθὴν καὶ φιλόστοργον πρὸς τὸν ἀγαπητὸν πατέρα
της, τὴν ἄρινη συγχρόνως ἀπροφύλακτον καὶ πρὸς
αἰσθήματα ἄλλα ἰσχυροτέρου καὶ κινδυνωδέστερου
εἶδους. Ἀπρακτος εὔσα εἰς τὰ τοῦ κόσμου, δὲν διέ-
κρινε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ διορατικὰ ὄμματα τοῦ
πατρὸς της· ὅθεν, ὅσκις ἐβλέπε μορφήν ἐξωτερικῶς
εὐάρεστον, εὐκόλως ἐφαντάζετο ὅτι καὶ ὁ ἐσωτερι-
κὸς χαρακτὴρ μὲ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦτο ἀνταπεκρίνετο.

Συνέβη τότε νὰ σταθμεύῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην
νέος τις ἀξιωματικὸς, ὅστις, παρὰ τὴν καλλονὴν
τοῦ σώματος καὶ τὴν κομψότητα τῶν ἐνδυμάτων,
εἶχε καὶ θέληγτρα λόγου καὶ συμπεριφορᾶς ἐπαγω-
γὰ εἰς ἄκρον καὶ σπανιώτατα. Ἐφάνετο πλήρως
πρακτικὸς καὶ εὐαισθησίας, ἐνῶ ἡ καρδία του ἦτον
δεσφραμμένη ἀπὸ διεστραμμένας ἀρχὰς καὶ ἀπὸ ἔξις
ἀσωτίας. Ἐκ περιστάσεως συνέβη νὰ γνωρισθῇ μὲ
τὴν Μαρίαν, πρὶν δὲ πατὴρ αὐτῆς νοήσῃ τὸν ἐπαπει-
λοῦντα αὐτὴν κίνδυνον· ἡ ἐντύπωσις δὲ τὴν ὁποίαν
εἰς τὰς πρώτας σχέσεις της ἔλαβεν ἐρρίζωθη τόσον
εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε, μολονότι ὁ πατὴρ της,
ὅταν ἀνεκάλυψεν αὐτάς, μετεχειρίσθη ὅλα τῆς ἀπο-
τροπῆς τὰ μέσα, καὶ ὅλην τὴν γοῆσιν τῆς πατρικῆς

του ἐξουσίας, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ κύριος Σπένσερ ἠρνήθη σταθερῶς τὴν συγκατάθεσίν του εἰς συνοικέσιον τοῦ ὁποίου τὰς δυστυχεῖς συνεπείας εἶχε καθαρῶς προῖδε, μέσος ἄλλο εἰς τοὺς δύο ἑραστὰς δὲν ἔμεινε παρὰ τὴν φυγὴν. Νεῖσιν ἀνατραφεῖσα ἐπιμελῶς με ἀρχὰς καὶ ἔξεις ἀρετῆς, ὡς ἡ Μαρία, ἔπρεπε ἐπιπολὶ νὰ διστάσῃ πρὶν ἀποφασίσῃ τολμηρὸν τοιοῦτο καὶ ἐγκληματικὸν κίνημα· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔγινε καὶ ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ ἐκτέλεσις· καὶ ἡ δυστυχὴς θυγάτηρ πολὺ ἀργὰ ἐνόησεν ὅποیان φορικτὴν ἀλλαγὴν ἔκαμε τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης τοῦ φιλοστοργότερου τῶν πατέρων με τοὺς ἐφημέρους ἔρωτας ἀσώτου καὶ ἀπίστου συζύγου.

Ἡ δικαία ἀγανάκτησις τοῦ πατρὸς τῆς τὴν ἀπειλίλασε τόσον, ὥστε δὲν ἐπεχείρησε νὰ καταπραΰνῃ τὴν ὀργὴν του, ἥτις, ἀφορμὴν ἔχουσα πρᾶξιν τοιαύτην ἀπειθείας, ἀνατρέπουσαν τὰς προσφιλεστέρας τῶν ἐλπίδων του, ὑπετίθετο ὅτι ἤθελε μείνει διαρκὴς καὶ ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν καρδίαν του. Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπέφερε δυστυχήματα πολλὰ, σωματικά καὶ ψυχικά, ἀκολουθοῦσα σύζυγον ὅστις ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν με κτηνωδὴ παραμέλησιν καὶ περιφρόνησιν, ἐχέρευσεν τέλος πάντων εἰς ξένην γῆν, ὅπου εὐρίσκετο σταθμεύων ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν πᾶμπτωχος καὶ δυστυχὴς, τὸ τρίτον ἔτος τῆς ὑπανδρείας τῆς, φέρουσα υἱὸν διετὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Κατὰ καλὴν τῆς τύχην, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, εὗρε παρηγορίαν καὶ καταφύγιον εἰς τὴν οἰκίαν κυρίας τινός, ἥτις ἦτον ἄλλοτε φίλη σενῆ τῆς μητρός τῆς. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εὗρεν ὅλην σχεδὸν τὴν ἀγαθότητα τῆς πατρικῆς οἰκίας· καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἐκείνη γυνὴ, ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ὠφελήσῃ περισσότερον, ἀπεφάσισε ν' ἀναλάβῃ τὸ δύσκολον ἔργον τοῦ νὰ τὴν συμφιλιώσῃ με τὸν πατέρα τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυρία αὕτη εἶχεν ἔσθην τὴν φρόνησιν μετὰ τὴν ἀγαθότητα, ἐνόησεν ὅτι, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ τοιοῦτου σκοποῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εὐθείας, διότι τοῦτο ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ ἔσως τὴν παλαιὰν ἀγανάκτησιν τοῦ πατρὸς, ἀντὶ τῆς φιλοστοργίας του· ἀλλὰ πρῶτον νὰ συγκινήσῃ τὰ πατρικά του αἰσθήματα, καὶ τότε, εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς τοιαύτης συγκινήσεως, νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ παρουσιασθῇ εὐκαιρία πρὸς ἐκτέλεσιν τοιοῦτου σχεδίου.

Ὁ κύριος Σπένσερ, διατηρήσας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, στενὴν μετ' αὐτῆς φιλίαν, ἤλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Κατὰ συμβουλήν λοιπὸν αὐτῆς, τὸ παιδίον τῆς Μαρίας, ὥραϊον καὶ ἑράσμιον εἰς ἄκρον, ἐμδῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπαίζεν. Ὁ κύριος Σπένσερ, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὰ παιδιά, τὸ εἶδε, καὶ ῥωτῆσε τὴν κυρίαν τίνας ἦτον τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο παιδίον. «Εἶναι μιᾶς φίλης μου», ἀπεκρίθη με ἀδιαφορίαν, καὶ ἔστρεψεν εὐθύς εἰς ἄλλα πράγματα τὴν ὁμιλίαν. Τὸ παιδίον ἐν τούτοις ἔσυνεν ἐπὶ τὸ μάλλον τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Σπένσερ· τὸ ἐκάλεσε πλησίον του, τὸ ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατά του, καὶ, διὰ πολλῶν περιποιήσεων, προσεῖλκυσε τὴν φιλίαν καὶ οἰκειότητά του. Τὸ δὲ παιδίον

παλίν, εὐχαριστηθὲν εἰς τοῦτο, μετεχειρίσθη ὅλας τὰς μικράς του δυνάμεις εἰς τὸ νὰ κερδήσῃ ἐξ ὅλου κλήρου τὴν καρδίαν τοῦ ἀγνώστου πάππου του.

Ἡ οἰκοδόσποινα ἥτις ἔσκε παρατηροῦσα σιωπηλῶς μὲν, ἀλλὰ με πολλὴν προσοχὴν, τῆς ἀγάπης ταύτης τὰς προόδους, ἦλθεν αἰφνιδίως εἰς τὸ μέσον, ἐπῆρε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ, καταφιλοῦσα αὐτὸ, ἀνέκραξεν· «Ὁ Θεὸς νὰ σέ φυλάττῃ, ἀγαπητὸν παιδίον! πολλὰ θάνατα σέ περμιένουν εἰς τὸν κόσμον!» «Τὸ μικρὸν τοῦτο παιδίον, ἠκολούθησε στραφεῖσα πρὸς τὸν κύριον Σπένσερ, ἔχασε πρὸ ὀλίγου τὸν πατέρα του, καὶ ἡ μήτηρ του, ἀγαθὴ καὶ ἀξιώρατος νέα, ἔμεινε ἐρημος σχεδὸν καὶ ἀπροστάτευτος». Ὁ κύριος Σπένσερ κατενύχθη βαθέως ἀκούσας ταῦτα, καὶ λαβὼν τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς οἰκοδοσποινης, καὶ κατὰφιλῶν αὐτὸ με δακρυσμένους ὀφθαλμούς, εἶπε· — «Ναί, ὁ Θεὸς πρῶτον νὰ σέ φυλάττῃ, ἀγαπητὸν παιδίον! ἀλλ' ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλους φίλους, ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸ ἐξῆς φίλος σου! Σὲ παρακαλῶ, κυρία μου, ἂν δὲν θεωρῇς τολμηρὰν τὴν ἐρώτησίν μου, δός μου λεπτομερεστέρας τινὰς ἐξηγήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς μητρός του.» — «Ἡ μήτηρ του εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν μου, κύριε, καὶ ἔρχεται νὰ σέ πληροφορήσῃ ἡ ἰδία.» Καὶ, ταῦτα εἰποῦσα, ἐσήμανε τὸν κώδωνα, καὶ τότε εἰσῆλθεν αἰφνιδίως ἡ Μαρία ἐνδεδυμένη ὀλόμαυρα, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς τῆς· μετὰ τὴν δὲ διακοπτομένην ἀπὸ τὰ δάκρυα, μόλις ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ· «Συγχώρησόν με, πάτερ! συγχώρησόν με!» Ὁ κύριος Σπένσερ ἔμεινε νικητὴς στιγμὰς ἀμυδρόπης, κυττάζων ποτὲ μὲν τὴν θυγατέρα του, ποτὲ δὲ τὸ παιδίον. Τέλος πάντων, τὸν ἐπῆραν τὰ δάκρυα, καὶ, ἀρπάζων τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του· «Σὲ συγχωρῶ,» εἶπε, δυσχερὲς τέκνον! ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου σὲ συγχωρῶ· λησμονῶ ὅλα τὰ παρελθόντα· ὁ μικρὸς οὗτος ἄγγελος δι' ὅλα μ' ἐξιλέωσε.»

Τὸ αἰφνίδιον τῆς αὐτυχίας ταύτης προσέβαλε τόσον ἰσχυρῶς τὴν Μαρίαν, ὥστε ἐλειποθύμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς. Ἀλλὰ συ νῆλθε τέλος πάντων, καὶ ἡ σκηνὴ ἐκείνη μετεβλήθη εἰς θέαμα· εὐάρεστον ἀγάπης τρυφερᾶς καὶ εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης· ἡ εὐεργετικὴ δὲ κυρία, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθοεργὸς ἀγγέλου ἐφερε τὸ εὐτυχὲς τοῦτο ἀποτέλεσμα, εὗρε τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἔργου τῆς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)